

თხრობითი ტექსტის დაწერა რევაზ ინანიშვილის მოთხრობის „გოგონა ლამე რომ შეუყვარდა“ მიხედვით

არ ვიცი, როდის დავიბადე. ალბათ მაშინ, როცა მინამ პირველად გამილიმა, ბავშვობა მინის გულში გავატარე — იქ, სადაც სიჩუმე სუნთქავს და დრო ნელა მოძრაობს. მერე ერთ დღეს ზემოთ ამოვიწიე, სინათლე დავინახე და მივხვდი, რომ ცხოვრება მარტო ქვემოთ არ იყო.

წლები გავიდა. გავიზარდე. ტოტები გამეზარდა, ფოთლები დამემატა, ჩიტებმა ჩემში სახლი დაიდეს. მე მათ არ ვკითხავდი, საიდან მოდიოდნენ — მიხაროდა, რომ მენდობოდნენ. ქარი მეგობარი გამიხდა, მზე — მასწავლებელი, ლამე კი — ფიქრის დრო.

ლამე ყოველთვის მიყვარდა.

დღისით ხმაური იყო, ღამით კი — სიმაღლე. როცა ყველაფერი ჩუმდებოდა, ვგრძნობდი საკუთარ თავს: როგორ მიჭერდა მინა, როგორ ვსუნთქავდი ფესვებით, როგორ მეღაპარაკებოდა ცა ვარსკვლავებით. ლამე მე შემეყვარდა, რადგან მასში მარტო არ ვიყავი.

მაგრამ დრო ჩემზეც მოქმედებდა.

ტანი დამიმძიმდა, ქერქი გამიმავრდა, ზოგჯერ ტკივილიც შემეპარებოდა — არა სხეულში, არამედ მეხსიერებაში. ფოთლები მოდიოდნენ და მიდიოდნენ. თავიდან მტკიოდა მათი დაკარგვა, მერე მივხვდი — ისინი არ მტოვებდნენ, ისინი გზას აგრძელებდნენ.

ერთ ღამეს წვიმა მოვიდა.

წვიმა ისეთი იყო, როგორიც მხოლოდ ღამეს შეუძლია მოიყვანოს — ჩუმი, თბილი, გამგები. მისი წვეთები ჩემს ტანზე ეცემოდა და თითქოს მეკითხებოდა:

„გახსოვს, როგორ დაიწყე?“

მე ჩუმად ვდგებოდი და ვუსმენდი. წვიმამ იცოდა ჩემი ამბები, იცოდა ფესვების სიღრმე და ტოტების სიმძიმე.

იმ ღამეს ერთმა ფოთოლმა დამტოვა.

არ შემიძინებია. ვიცოდი, რომ დრო იყო. ვიგრძენი, როგორ მოსწყდა და ჰაერში გაუჩინარდა. მე ვერ გავყევი, მაგრამ მისი გზა ვიცოდი — მინამდე, სადაც ყველაფერი ისევ იწყება.

დავრჩი მარტო, მაგრამ ცარიელი არა.

მე ხე ვარ, რომელიც დგას და ელოდება. ზოგი ფიქრობს, რომ დგომა უმოქმედოაა, მაგრამ მე ვიცი — დგომა მოთმინებაა. მე ვუყურებ ადამიანებს, როგორ გარბიან, როგორ ემინიათ გაჩერების, როგორ ეჭიდებიან იმას, რაც უკვე წასასვლელია.

ხანდახან მინდა ვუთხრა:

არ შეგეშინდეთ დაკარგვის.

რაც მიდის, მინას უბრუნდება.

რაც რჩება, ფესვებში ძლიერდება.

მე ხე ვარ, რომელსაც ლამე შეუყვარდა.

წვიმა ჩემი ფიქრია, ქარი — ჩემი სიტყვა, ფოთლები — ჩემი მოგონებები.

და როცა ღამით ისევ წვიმს, ვიცი — ეს მარტო წყალი არ არის.
ეს ცხოვრებაა, რომელიც ჩუმად მელაპარაკება.

სანდრო ლომიტაშვილი